

תת"ע 5942/09/21 - מדינת ישראל נגד רונן איזגוייב

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 5942-09-21 מדינת ישראל נ' איזגוייב
תיק חיצוני: 48250013819

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ שמעון שימן
נגד	
נאשמים	רונן איזגוייב ע"י ב"כ עו"ד יפעת סיל

החלטה

בפני בקשה של ב"כ הנאשם שלא להשיב לאישום אשר הוגש כנגדו וזאת לאחר שהסתיימה פרשת התביעה והתובע הכריז "אלה עדי".

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו יוחסו לו עבירות של נהיגת רכב בעודו במצב של שכרות בניגוד לסעיף 62(3) בפקודת התעבורה וכן עבירה של סירות לתת דגימה של שתן לבדיקת נוכחות סם בניגוד לסעיפים 64 ב(ב), 64 ד(א) ו-39א בפקודת התעבורה.

ב"כ הנאשם טענה כי אין להשיב לאשמה בתיק זה הואיל ואין בראיות התביעה אפילו הוכחה לכאורה לעובדות הנטענות בכתב האישום.

טרם החלה להשמיע המדינה עדים בתיק זה, ולאחר שהנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום (כפירה כללית במיוחס לו), הודיעה ב"כ הנאשם לבית המשפט בזו הלשון:

"אני מודיעה לבית המשפט כי אני מסכימה להגשת כל חומרי החקירה בתיק זה ללא יוצא מהכלל ומוותרת מראש על חקירתם הנגדית של כלל עדי התביעה שזה עד אחד.

לאחר הגשת חומרי החקירה, בכוונתי לטעון שלא להשיב לאשמה."

ב"כ המדינה השיב לדברים אלה:

"אני מסכים"

בית המשפט הבהיר להגנה בהחלטה מסודרת שניתנה מיד, כי ויתור על חקירתם הנגדית של עדי התביעה מהווה למעשה הסכמה של ההגנה לתוכן העדויות.

ב"כ המדינה הגיש ללא כל התנגדות של ב"כ הנאשם את המסמכים הבאים:

דוח על נסיבותיו - ת/1

דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (3 דפים) - ת/2

שימוע בהחלטה על פסילה מנהלית - ת/3

שימוע לגבי החלטה בדבר איסור מנהלי על שימוש ברכב - ת/4.

לאחר הגשת המסמכים לעיל בהסכמת הצדדים, הכריז התובע "אלה עדי".

ב"כ הנאשם טענה כי שעת הנהיגה כפי שנרשמה בכתב האישום היא 21:32 וכלל מסמכים התביעה מתחילים בשעה 20:34 כך שלמעשה המסמכים מעידים על אירוע שהתרחש כשעה לפני השעה שנרשמה בכתב האישום.

תוך שהפנתה לנהלי המשטרה והחובה לציין שעה מדויקת של האירוע, סבורה ב"כ הנאשם כי לאור פער הזמנים שבין כתב האישום והשעות שבמסמכים לא ניתן להישען על כלל מסמכי התביעה ככאלה המבססים את אשמו של הנאשם.

בנוסף, טענה ב"כ הנאשם כי לצורך גיבוש יסודות עבירה של סירות לתת דגימת שתן דרושים שני תנאים מצטברים: דרישה של שוטר מחשוד, ומתן הסבר לחשוד על משמעות הסירוב ככל שזה סירב.

לטענתה לכל היתר קיבל החשוד (הנאשם) הסבר על משמעות הסירוב לבדיקת נשיפה ואין בחומר הראיות אינדיקציה כי קיבל הסבר ראוי למשמעות הסירוב לתת דגימת שתן.

בנסיבות אלה, ומאחר ואין כל אינדיקציה ראייתית שהנאשם היה תחת השפעה של חומר כלשהו (סמים או אלכוהול), הרי שאין הצדקה לחייב אותו להשיב לאשמה.

ב"כ המדינה סבר כי יש בעוצמת הראיות שבידי המדינה כדי לחייב את ב"כ הנאשם להשיב לאשמה ולצורך שלב משפטי זה די אם תציג המדינה ולו ראיות דלות לאשמו, מה שקיים לשיטת המדינה בחומר הראיות שהוגש.

אציין בשולי החלטתי זו, כי שתי בקשות של ב"כ הנאשם להשלים טיעונים נוספים לטיעונים שהועלו בפני ביום 28.12.21

מבלי שהתקבלה רשותו מראש של בית המשפט "לפתוח" את טיעוני הצדדים מחדש, נדחתה על ידי, והחלטה זו ניתנת על בסיס טיעוני הצדדים בפני באופן מסודר ולאחר שהתביעה הכריזה "אלה עדי".

דין -

משמעותה המעשית של היעדר הוכחה לכאורה היא כי אפילו יינתן בראיות שהוצגו מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראיתי, עדיין לא ניתן יהיה לבסס הרשעה בתיק.

בספרו של כב' השופט י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורת תשס"ג - 2003, בעמוד 1049, מנתח המחבר את הסוגיה של "אין להשיב לאשמה", וכך נכתב: **"הלכה למעשה, די בקיומן של ראיות לכאורה 'דלות' להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם... כדי לחייב את הנאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה... ודי במערכת ראיות ראשונית..."**

כך נקבע גם בע"פ 141/84, טובול נגד מד"י, לט (3) 606, וכך גם בע"פ 732/76 רפאל כחלון נגד מד"י, לב (1) 170 אשר חזרו וביססו את ההלכה הראשונית מפרשת זרקא בע"פ 28/49.

אשר על כן, די יהיה מצד המדינה אם יהיו בידיה ראיות בסיסיות (גם אם דלות) לביסוס האישום המיוחס כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה נגדו.

אדגיש כי כתב האישום בפרשה זו מייחס לנאשם שתי עבירות נפרדות לחלוטין:

נהיגה במצב של שכרות ועבירה של סירוב לתת דגימה לבדיקה.

ביחס לעבירה של נהיגה במצב של שכרות, רושם השוטר רס"ל עומר אור-קוט במסמך ת/1 כי **"הבחנתי ברכב הנוסע בכיכר וביקשתי ממנו לעצור.... בהמשך 'הבחנתי כי הנהג הנ"ל יושב על ההגה ולידו יושבת חברתו...."**

פרטי הנהג נרשמו על ידי אותו השוטר במסמך הנלווה ת/2 ובסעיף א' של אותו המסמך נרשמו פרטי הנאשם כנהג הרכב.

שעת עצירת הרכב נרשמה על ידי השוטר כ- 20:34, ובהמשך ברצף הגיוני של שעות נרשמה שעת עיכוב לבדיקה כשעה 20:45, ובשעה 21:12 נרשם כי ניתנו לחשוד הסברים בעקבות סירובו להיבדק ובשעה 21:26 הסתיימו 5 הדקות שניתנו לחשוד כדי להתחרט על סירובו.

שימוע בוצע לחשוד (הנאשם) על ידי קצין משטרה בשעה 21:32 (ת/3) ובשעה 23:50 נמסרה לו הודעת איסור שימוש ברכבו (ת/4).

יוצא כי ראיות התביעה לאמיתותן הסכימה ב"כ הנאשם באופן מלא, מבססות נהיגה של הנאשם ברכב עת עיכוב אותו שוטר לבדיקה וזאת שעה שעוכב עם הרכב בו נהג בשעה 20:34 ביום 24.9.21.

אני מסכים כי כתב האישום המודפס אשר הוגש כולל את השעה 21:32 כשעה בה נהג הנאשם, אך ברור על פניו שהמדובר בטעות קולמוס שאין לה כל ערך מהותי לפרשה זו, שכן להבדיל מבדיקת דרגר שם לשאלת ההמתנה של 15 דקות תיתכן משמעות לעצם תקינות הבדיקה, בפרשה זו השאלה אם הנהיגה הייתה בשעה 21:32 או 20:34 היא שאלה זניחה שאינה מהותית כלל לשאלה האם נהג הנאשם במצב של שכרות והאם סרב לתת דגימה כדרישת השוטר.

בידי המדינה רצף של ראיות כתובות החל מהשעה 20:34 ולפיהן נהג הנאשם רכב, עוכב על ידי שוטר, ומרגע זה עד לשעה 23:50 מתקיים רצף אירועים מתועד מול אנשי משטרה בפער זמנים הגיוני אשר מבסס חד משמעית את הקביעה ולפיה השעה המופיעה בכתב האישום היא פשוט טעות קולמוס וכל מהלך האירוע החל מול איש משטרה בשעה 20:34 כפי שמבסס המסמך ת/2 שלהגשתו ללא כל הסתייגות הסכימה ב"כ הנאשם ובכך גם ביססה אותו כראייה חד משמעית לתוכנו.

אני קובע כי בידי המדינה ראיות לכאורה טובות ולפיהן נהג הנאשם רכב ביום 24.9.21 בשעה 20:34 עת עוכב על ידי שוטר.

בנוסף, "הכשירה" ההגנה בפרשה זו את כלל ראיות התביעה שהוגשו על ידה עם משקל מלא מבחינת עוצמה ראיתית.

בחינה של ראיות אלה, מצביעה על העובדות המוכחות הבאות:

1. השוטר אור-קוט הריח ריח חזק של מריחואנה (כך אפיין אותו השוטר) מרכבו של הנאשם עת התקרב לחלון הרכב.
2. בחיפוש שבוצע בהסכמת הנאשם ברכב, נמצאה צנצנת זכוכית עם פקק אדום ובה פרח ירוק שקשר אליו הוכחש על ידי הנאשם.
3. כתוצאה מריח המריחואנה (לכאורה), והימצאותו של ה"פרח הירוק" בצנצנת חשד השוטר כי הנאשם נוהג תחת השפעת סמים ולכן החליט לעקבו להמשך בדיקה וחקירה.
4. בתשובה לתחקיר ראשוני שעבר הנאשם על ידי השוטר אור-קוט, בסעיף 4 של המסמך ת/2 נשאל הנאשם שתי שאלות עליהן גם השיב: "מהיכן החל בנסיעה?" התשובה שנרשמה לשאלה זו - "מיתר" "האם השתמש בסמים" התשובה שנרשמה לשאלה זו מפי הנאשם - "כן".
5. בסעיף 8 של ת/2 סימן השוטר - "דרשתי מהנהג הנ"ל את הסכמתו לתת דגימת שתן" והסברתי לו כי מטרת נטילת הדגימה הינה לשם איתור סמים או תוצרי חילוף חומרים של סמים בגופו.

6. הנאשם חתם כי הוא מסרב לתת דגימה של שתן כפי שנדרש ממנו.

7. במהלך שימוע שבוצע לנאשם על ידי קצין משטרה (וגם אם קצין המשטרה לא נרשם בכתב האישום כעד, הרי שב"כ הנאשם הסכימה ביום 28.12.21 להגשת "כל חומרי החקירה בתיק זה ללא יוצא מהכלל"), וכאשר הסביר קצין המשטרה לנאשם במה הוא חשוד (סירוב למתן דגימה), אמר הנאשם לקצין "אין לי סיבה מוצדקת".

8. במהלך שימוע נוסף שבוצע לנאשם באותו היום בשעה 23:50 ביחס לרכבו והשבתתו, כך צוטט הנאשם אומר מפורשות: **"מדובר ברכב שמביא פרנסה לבית, אבא שלי משתמש בו, זה הרגליים של הבית, אני מתחרט על מה שעשיתי, ולא אחזור על כך שוב"**.

מעבר להודאה לכאורה של הנאשם בפני קצין משטרה במיוחס לו (הודאה שב"כ הנאשם הסכימה להגשתה ובית המשפט הבהיר בהחלטה כי הגשת הראיות תיחס להן משקל ראייתי מלא), הרי שהודאה לכאורה זו "מחוזקת" בראיות תומכות נוספות לפיהן מודה הנאשם בפני השוטר בחקירתו הראשונית כי נטל סם עובר לנהיגתו שהחלה בשוב מיתר, השוטר שהתקרב לרכב הריח ריח אופייני למריחואנה מהרכב בו נהג הנאשם, והתנהגות הנאשם באירוע עצמו, עת סירב לבצע דוח מאפיינים, מחזקת אף היא את חשדו של השוטר כי הנהג שבפניו צרך סם טרם נהיגתו (החשוד סירב לבצע את כלל בדיקות המאפיינים שהתבקש לבצע).

אני מסכים עם ב"כ הנאשם כי השוטר שמילא את המסמך ת/2 סימן כי ההסבר שקיבל הנאשם לאחר סירובו לתת דגימת שתן סומן כהסבר לסירוב לתת דגימת נשיפה.

בנקודה זו אכן קיים כשל ראייתי מהותי שסביר כי לו היה מעיד עד זה, היה נדרש לתת הסבר לו.

יחד עם זאת, מכלול הראיות שבפני הוא הרבה יותר מאשר אסופה של "ראיות דלות" אותה מחזיקה המדינה, ויש בעוצמת הראיות שבפני כדי לחייב את הנאשם להשיב לאישום שהוגש כנגדו, הן ביחס לעבירה של נהיגה במצב של שכרות (לאור הודאתו הלכאורית כי נטל סם טרם נהיגתו) והן ביחס לעבירה של סירוב לתת דגימה, לגביה אשקול בהמשך את משקלו של ההסבר שכן ניתן לו ביחס לסירובו (גם אם המדובר בהסבר שכוון לבדיקת נשיפה, כפי שסומן).

הבקשה שלא להשיב לאשמה נדחית על ידי.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, בנוכחות הצדדים.